

ננין של עיקרון

כשנסעתי לחתונת קרובי בחו"ל הבאתי עימי שתי שמלות. אחת לבשתי ב"אופרוף" ואחת בחתונה, ואחר כך ב"שבע הברכות" החלפתי ביניהן ולבשתי אחת משתיהן בכל ערב.

הביעה קרובתי פליאתה בפני ואמרה: אין לך עוד שמלות? פה מקובל שבכל אחד מה"שבע ברכות" לובשים שמלה אחרת.

אמרתי לה: כדי שלא לבייש אותך אתלה עלי שלט: אני מארץ ישראל, מירושלים עיר הקודש.

והיא בשלה: קחי כסף, וקני עוד שמלות. אמרה.

אך אני החלטתי: לא! זה עיקרון אצלי. אני מעיר הקודש ירושלים, איני צריכה יותר, די לי בשתי השמלות.

(דברי הגב' ח' ווייס, / צאי לך בעקבי הצאן ח"ב, עמ' 66 - 67)

אמר רבי ישראל סלנטר: כוס מים רגילה עולה פרוטות, אך אדם שישתה כוס מים במסעדה מפוארת ישלם על כך הרבה יותר מערך המים עצמם.

וכל כך למה? כי קיבל גם כיסא לשבת עלי, נהנה מהגשה נקייה ונאה ומשירות נעים, האזין למוסיקת רקע וישב במקום מקושט ומאוורר.

"על כל זה משלמים ביוקר". כך סברה הרבנית לינדר ע"ה. היא מיעטה בכל דבר גשמי עד למינימום שיקשה לתאר. לא היה זה ויתור מצידה, אלא פרי גישתה לחיים. הסתכלותה על כל אלה הייתה כעל דברים מיותרים ומכבידים. לא הייתה זו שאלה של מחיר, אלא של עיקרון.

כל אימת שביקשו להכניס חידוש כלשהו לביתה, הייתה שואלת שוב ושוב בנימה האופיינית לה: **"נאך וואס?" (לשם מה?)**

בכך העניקה לדברים את הממד האמיתי: אין לדברים אלו סוף, ומה הטעם להתחיל בכך?

הלא דומה הדבר לשתיית מים מלוחים, אשר ככל שירבה האדם לשתות מהם כן ילך ויגבר צימאונו. דווקא ההסתפקות במועט היא בת לווייתו הקבועה של האושר הנפשי.

(ניחוחי ההדס, עמ' 309 - 310)

לשחרר את הכבלים

"אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק פתחי לי..."

כל יהודי הרצון האמיתי שלו הוא לקיים רצון בוראו, אלא שהוא אנוס על פי יצרו, יצרו תוקפו. יצר זה הוא הבלי הבלים של העולם הזה שמונע ממנו, מתעה אותו, מסנוור אותו, ויוצר חציצה בין הלב למעשים, בין הכוח לפועל.

ועל זה נאמר: קול דודי דופק פתחי לי, העולם הזה חוסם את הכניסה אבל הקב"ה מבקש: פתחו לי פתח כחודו של מחט לפחות, הקב"ה ממתין על הפתח ומבקש פתחו לי פתח, שאני לא אשאר בחוץ.

(הספד הגאון הרב ברורמן שליט"א על הרבנית קנייבסקי ע"ה / קונטרס "מספד גדול", עמ' 10)

כאשר עסקנו בסוגיית בדיקת חמץ כתב לי פעם מורי ורבי הגאון רבי משה יהושע לנדא זצ"ל: **"החמץ של הדור שלנו הם המותרות! הם הכבלים הקושרים את האדם לאדמה לבלתי יוכל להתנשא אל על"**.

(הרב אריה שכטר / מובא בקובץ "ובמים עזים נתיבה" ח"ג, עמ' 31)

הגרא"ל לאפיאן זצ"ל המשיל משל לאדם שנכנסה ציפור לתוך ידו, וסגר עליה בכפו. אמר: הרי אומרים בני האדם, שהציפור הזאת יש בכוחה לעוף למעלה, ואילו אני רואה, שאיננה יכולה לזוז... אמרו לו: שוטה שבעולם... פתח את ידך ותראה איך היא עפה...

כך, כשהאדם אומר: איני יכול לעשות תשובה, איני יכול לעשות דבר ברוחניות... אומרים לו: שוטה שבעולם... סגרת את נפשך בתאוות העולם הזה! לכן אינך יכול להתגבר... פתח את המסגר, השלך את שרשראות התאוה מעל נפשך, ואז תראה איך אתה יכול להגיע לתשובה שלמה, ולהגביה עוף עד השמים!

אין הדבר תלוי אלא בך!!!

(רבי שלום שבדרון זצ"ל / קול דודי דופק, עמ' קס)

טעם החיים

העולם המודרני נותן לנו בלי סוף הנאות. כל המוחות בעולם המערבי מוקדשים לנושא אחד: בידור. ליהנות מן החיים. בכל מקום שהולכים, הכל מסתובב סביב אותו נושא: כמה סוגי גלידה, וכמה סוגי פלאפל, כמה הנאות החיך והגוף.

בחופש, כולם במגמה אחת: לצאת, לצאת. תכניות, הרפתקאות. לאן ניסע? לאן נלך? במילה אחת: כיף.

ומה קורה ללב שלנו? הוא איבד את המתיקות של שמונה עשרה, את המתיקות של שמע ישראל, את המתיקות של הבית היהודי, ואת המתיקות של השי"ת.

ברגע שניבדל מכל העולם המעוות הזה, נוכל לחזור ולמצוא את הטעם באידישקייט, ואז יש לנו סיכוי. אנחנו יכולים לבוא לבורא עולם רק עם דבר אחד:

"רבונו של עולם. יש עולם. עולם של טעמים - מוכרים כבר גלידה בהכשר הבד"ץ - ספרתי שם שניים עשר טעמים - הכל כשר וישר. אבל הטעם שלנו, זה להיות איתך, עם השי"ת".

(הרב פינקוס זצ"ל, מתוך תמליל מעובד של הרצאה לבנות / קובץ "ובמים עזים נתיבה" ח"ג, עמ' 32)

"הקו שלך" - מגוון שלוחות המכילות תוכן עשיר ומרתק לנשים, שיעורי השקפה והלכה וסיפורים על נשים גדולות, בעברית, באנגלית וביידיש. חייגי: 0722-722-344